

FULLETO PER CAPITOLS

CAPITOL V

L'ENIGMA DEL CARRER DE LA FULLA
CAIGUDA

Havien passat vint-i-quatre hores i tot continuava igual. En Josep maldava per treure'n l'entrellat com més aviat millor, i en Francisco seguia a l'hotel esperant noves. Si aquell malsón a calmar el seu creixent nerviosisme. Si aquell messon no cessava, la cosa tindria transcendència pública, els enxamparien a tots i el negoci se n'aniria en orris.

A les 10 en punt sonà el telèfon. La recepcionista cridà en Francisco pel servei de megafonia.

— Digueu!

— Aquí el comissari de Policia. Hem trobat un home que potser ens pugueu ajudar a identificar, ja que ell no diu res. A la seva sabata hi ha la marca del servei d'enllustrador del vostre hotel, amb el número de l'habitació 219. (Ni un terratrèmol li hauria produït una sotragada tan gran. Allò superava amb escreix les seves forces. En Francisco gairebé no podia articular un mot).

— Cal que vingueu tan aviat com pugueu. Va penjar.

Què calia fer? No podia consultar amb ningú. En Josep era il·localitzable, i tampoc no podia entrar en contacte amb ningú més, per mor de no comprometre més la situació. Anà doncs a la comissaria.

— Bon dia senyor Francisco! (encaixada breu) (A en Francisco li feien la cara, com més insignificant és la peça, més aviat cau, i si no cau és perquè potser pot fer anar una altra màquina. No ens cal sinó esperar instruccions.

— I doncs què hi ha comissari? On teniu el detingut?

— I ca! res de detingut, ja fa hores que fa malbes aquest. Passeu, passeu.

No hi havia cap dubte, era l'Inspector. En Francisco no sabia què dir. Estava engalzat. Explicà, breument, qui era aquell home, de manera que no s'hagués de comprometre.

L'havien trobat de matinada (digué el comissari) en un carreró dels afores, l'havien apunyalat. De totes maneres tot feia suposar que l'havien matat a un altre lloc, i el dugueren allà un cop mort. Que per què ho suposaven? senzillament, entre les robes del mort hi havia quelcom insòlit, una fulla de plàtan, una pampa. En aquell cul-de-sac on l'havien deixat no hi havia cap plàtan, més ben dit, no hi podrieu trobar cap arbre en tota la rodalia. Ningú no ha vist res perquè no hi ha cases, tot són magatzems, i per allà no hi van ni les parelles, ja que és com una gola de llop.

I això és tot, esperem desembullar aquest fet, perquè fa dies que estem intentant escatir un assumpte tèrbol, amb el qual, creiem que aquest subjecte estava implicat. Gràcies per tot.

Resum del publicat fins ara: Es massa llarg per dir-ho en quatre paraules.

En Francisco havia quedat glaçat, calia localitzar en Josep, estaven perduts. Potser ell sabia què fer.

Quan va arribar a l'hotel en Josep l'esperava. En un moment en Francisco li'n va fer cinc cèntims de la situació. En Josep empal·lidí, això no s'ho esperava pas. Ell per la seva banda havia intentat posar-se en contacte amb algú de la xarxa, tot i sabent el perill que això comportava, perquè no era clar si podia confiar-hi o es tractava d'algun agent d'infiltració. Malauradament no havia aconseguit el seu propòsit.

— Bé, i ara què fem? digué en Josep. És possible que la policia intueixi coses o potser ja en sàpiga. En aquest cas no sabem fins a quin punt el nostre enllaç allà dintre podrà aturar o desviar la investigació en una altra direcció.

— En aquests moments nosaltres mateixos anem a les palpentes, no sabem qui ha matat l'Inspector. Potser havia descobert quelcom i la infiltració el pescà, o bé nosaltres hem fet l'orni i era precisament ell l'infiltrat.

— En aquests negocis Josep si hom no és el cap sempre fas la blava. Nosaltres som una peça de l'engranatge, com més insignificant és la peça, més aviat cau, i si no cau és perquè potser pot fer anar una altra màquina. No ens cal sinó esperar instruccions.

— Mira, el que està clar és que la xarxa s'ha trencat, només sabem que el cicle no s'ha acomplert, però jo tinc les meves sospites i no vull caure sense saber-ne les causes. Està bé guanyar diners sense saber d'on venen, però un hom no pot plegar els braços quan la seva llibertat és en perill, sobretot quan hom sospita que el poden fer servir d'esquer uns o de cap de turc els altres. Mira Francisco si volem estalviar-nos la gajola ens cal saber com anava tot això, ens calen noms i cognoms, nosaltres no sabem qui és el cap, no sabem qui és el ventre, sabem que nosaltres som els peus, hem de fer quelcom, jo crec que puc trobar el fil, tu pots quedar-te aquí si ho vols.

— No, crec que en fas un gra massa; jo també n'estava d'espantat fa una estona, però ara veig que potser ens precipitem, això és un vesper, el tripijoc és massa gros, si això s'esllavissa tota la ciutat trontollarà.

— A mi això se me'n fot, jo no tinc coixí per esmortir la petacada. Així que ja ho saps. Procuraré fer-te saber quelcom. Demà a les dotze sigues a dalt, jo vindré a veure't però cal que des d'ara no ens vegin junts. Adéu Francisco.

(Continuarà)

